

Η δύναμη του Σταυρού (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στο δωδέκατο αντίφωνο της Μεγάλης Πέμπτης βλέπουμε με τα μάτια της ψυχής μας αποτυπωμένο το παράπονο του Χριστού μας. «Λαός μου, τι εποίησά σοι, και τι μοι ανταπέδωκας; Αντί του μάννα χολήν• αντί του ύδατος όξος• αντί του αγαπάν με σταυρώ με προσηλώσατε». Λαέ μου, τι κακό σου έκανα, ώστε να δικαιολογείται η αχάριστη συμπεριφορά σου; Όταν ήσουν στην έρημο περιπλανώμενος, εγώ σε χόρτασα με το μάννα, και όταν διψούσες, εγώ σε πότισα με δροσερό νερό από τη σκληρή πέτρα. Και εσύ τι έκανες για Εμένα; Μου έδωσες χολή και ξύδι. Και αντί να μου δείξεις ευγνωμοσύνη και αγάπη, με σταύρωσες. Το αντιμίσθιο του λαού προς τον ευεργέτη του ήταν ο σταυρός. Το ξύλο της ατιμίας που έγινε ξύλο τιμής και σωτηρίας.

Είναι αλήθεια ότι οι συμπατριώτες του ενσαρκωμένου Λόγου του Θεού, οι Εβραίοι

δεν μπόρεσαν να Τον αποδεχθούν ως Μεσσία, γιατί δεν νοούσαν Θεό θανατούμενο πάνω στο ατιμωτικό ξύλο του Σταυρού. Δεν μπορούσαν να κατανοήσουν τη δόξα του Σταυρού και την αίγλη του εσταυρωμένου Ιησού. Σε αυτό τους μοιάζουμε και πολλοί από εμάς τους χριστιανούς, που σήμερα ζητούμε μια ζωή ασταύρωτη, ζητούμε να κατακτήσουμε τον παράδεισο χωρίς να σηκώσουμε σταυρό στη ζωή μας. Θέλουμε δόξα χωρίς σταυρό. Έτσι, γινόμαστε και εμείς άπιστοι. Αρνούμενοι το σταυρό μας, τη θυσιαστική αγάπη, την ταπείνωση, την υπομονή, την άσκηση αρνούμαστε το σταυρό του Χριστού μας, αρνούμαστε τον ίδιο τον Εσταυρωμένο μας Ιησού. Και αρνούμενοι το Χριστό μας αυτονομούμαστε και εγωϊστικά φερόμενοι πέφτουμε στις παγίδες του πονηρού.

Για τους πιστούς και ενσυνείδητους Χριστιανούς ο σταυρός και ο λόγος του Εσταυρωμένου είναι η δύναμή μας, είναι το σθένος μας, είναι η ισχύς μας σε αντίθεση που τους απίστους, που για αυτούς ο σταυρός είναι μωρία και αισχύνη. «Ο λόγος ο του Σταυρού τοις μεν απολυμένοις μωρία εστί, τοις δε σωζομένοις ημίν δύναμις Θεού εστι» μας λέει ο Απόστολος Παύλος (Α΄ Κορινθ. α΄ 18).

Για εμάς τους ορθοφρονούντες Χριστιανούς το σημείο του Σταυρού είναι το σημείο της νίκης, το σημείο της επιτυχημένης πορείας στο δρόμο της επίγειας διαδρομής μας. Γι' αυτό και στις δυσκολίες μας, αυτές στις οποίες υποβαλλόμαστε

από το μισόκαλο δαίμονα, φωνάζουμε με παρρησία: «Συντριβήτωσαν υπό την σημείωσιν του τύπου του τιμίου σταυρού σου πάσαι αι εναντίαι δυνάμεις». Και με τη δύναμη του τιμίου και ζωοποιού σταυρού κατορθώνουμε και απωθούμε μακριά τη δύναμη του πονηρού.

Μιάν ημέρα ο Γέροντας Δωρόθεος, ο Θηβαίος, έστειλε τον υποτακτικό του στο πηγάδι να φέρει νερό. Εκείνος μόλις έσκυψε και ήταν έτοιμος να ρίψει στο νερό τον κουβά είδε μια ασπίδα, ένα δηλητηριώδες φίδι, να βρίσκεται μέσα σε αυτό. Εγκατέλειψε τότε τον κουβά και έτρεξε στο Γέροντα φωνάζοντας:

—Αββά χαθήκαμε, το πηγάδι δηλητηριάστηκε από μια ασπίδα.

—Κι αν ο διάβολος αποφασίσει να ρίψει ασπίδες σε όλα τα πηγάδια, εσύ θα πεθάνεις από τη δίψα;

Έτσι του αποκρίθηκε ο Γέροντας κουνώντας το κεφάλι, για τη δειλία του υποτακτικού του. Μετά πήγε ο ίδιος στο πηγάδι πήρε τον κουβά και έβγαλε μόνος του νερό. Το σταύρωσε, ήπιε ο ίδιος και έδωσε και στον υποτακτικό του λέγοντας: Όπου υπάρχει σταυρός δεν μπορεί να σταθεί η κακία του εχθρού.

Η δύναμη του Σταυρού είναι δύναμη σωτηριώδης, δύναμη ευεργετική, δύναμη θεϊκής δωρεάς προς τον ανίσχυρο άνθρωπο. Και η δύναμη αυτή αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους, όλους αυτούς που πιστεύουν στον Εσταυρωμένο Ιησού, σε ανατολή και δύση σε βορρά και νότο, αφού κατά το τροπάριο των αίνων της εορτής του «εύρος και μήκος Σταυρού, ουρανού ισοστάσιον». Δηλαδή το μήκος και το πλάτος των ακτίνων του Σταυρού επεκτεινόμενα καλύπτουν όλη τη γη και φθάνουν μέχρι τα πέρατα του ουρανού δεικνύοντα ταυτόχρονα και τη θυσιαστική αγάπη του Εσταυρωμένου που είναι απεριόριστη, είναι η αγάπη χωρίς σύνορα, η οποία αγκαλιάζει όλους μας και μας ανεβάζει στον ολόφωτο ουρανό.

Αναφέρεται ότι κάποιος νέος παραστράτησε, μα τόσο μετανόησε, όταν η Θεία Χάρη τον επισκέφτηκε από ένα κήρυγμα που άκουσε, ώστε άφησε τον κόσμο κι έγινε καλόγερος. Έφτιαξε μια καλύβα στην έρημο κι έκλαιγε κάθε μέρα με πολύ πόνο τις αμαρτίες του. Με τίποτα, όμως, δεν μπορούσε να παρηγορηθεί.

Μια νύχτα παρουσιάστηκε στον ύπνο του ο Ιησούς, περιτριγυρισμένος από φως ουράνιο. Πήγε κοντά του με καλωσύνη και του είπε με τη γλυκιά φωνή Του:

— Τι έχεις, άνθρωπε και κλαις, με τόσο πόνο;

— Κλαίω, Κύριε, απάντησε εκείνος, γιατί έπεσα σε αμαρτία, είπε με απελπισία ο αμαρτωλός.

— Ω, τότε σήκω, του είπε παρήγορα ο Χριστός μας!

— Δεν μπορώ μόνος, Κύριε, απάντησε ο μοναχός τρέμοντας.

Άπλωσε τότε το Θεϊκό Του χέρι ο Κύριος της αγάπης και τον βοήθησε να σηκωθεί. Εκείνος όμως δεν σταμάτησε να κλαίει.

— Τώρα γιατί κλαις; Του είπε!

— Πονώ, Χριστέ μου, γιατί σε λύπησα. Ξόδεψα τον πλούτο των χαρισμάτων Σου σε ασωτίες, συνέχισε ο μοναχός.

Έβαλε τότε με στοργή το χέρι Του ο Φιλάνθρωπος Δεσπότης στο κεφάλι του πονεμένου αμαρτωλού και του είπε με ιλαρότητα:

— Αφού για μένα πονάς τόσο πολύ, εγώ έπαυσα πιά να λυπάμαι για τα περασμένα, για τις αμαρτίες σου.

Ο νέος σήκωσε το βλέμμα του, για να ευχαριστήσει το Σωτήρα του, μα Εκείνος δεν βρισκόταν πιά εκεί. Στη θέση που πατούσε είχε σχηματισθεί ένας πελώριος ολόφωτος σταυρός. Λυτρωμένος πιά από το βάρος της αμαρτίας, έπεσε ο μοναχός και τον προσκύνησε. Με ευγνωμοσύνη στην ψυχή, ύστερα από το όραμα εκείνο, κατέβηκε πάλι στην πολιτεία ο νέος μοναχός, για να γίνει πιά θερμός κήρυκας της μετανοίας και να οδηγήσει στον Εσταυρωμένο Χριστό πολλούς άλλους παραστρατημένους.

Εμείς, οι σταυροφόροι χριστιανοί που βιώνουμε τη μετάνοια ειλικρινά, οφείλουμε να αποτελούμε το ανάχωμα της ηθικής και της οικονομικής κρίσεως της κοινωνίας μας με τη χάρη του Εσταυρωμένου Ιησού μας. Η ηθική κατάρπτωση των γύρω μας, αυτών που δεν σηκώνουν τον σταυρό τους με προθυμία και υπομονή έφερε τη σημερινή οικονομική κρίση, που δεν παύει, όμως, να είναι «παιδαγωγός εις Χριστόν» (Γαλ. γ' 24), γιατί μας φέρνει κοντά Του, γιατί μας εξαναγκάζει να ελαττώνουμε τις υπέρμετρες επιθυμίες μας και να αυξάνουμε την εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν. Η οικονομική κρίση μας εξαναγκάζει να δούμε τη ζωή στις πραγματικές της διαστάσεις, και επιστρέφοντας στις ηθικές ρίζες μας να την αναδιοργανώσουμε στο πρότυπο του Ευαγγελίου της αγάπης και να επιτύχουμε του ελέους του πολυεύσπλαχνου Θεού μας, που ζητά να βρει ευκαιρία, για να μας σώσει. Οι σταυροφόροι Χριστιανοί οφείλουμε να αποτελούμε το καύχημα της κοινωνίας και να δείχνουμε τη δύναμη του Σταυρού, που μπορεί να αλλάζει το

πρόσωπό της με συμπάθεια, αφού στηρίζεται στην ενεργή αγάπη, αυτή από την οποία εμφορείτο και ο ίδιος ο Εσταυρωμένος Ιησούς. Έτσι οι σταυροφόροι Χριστιανοί γινόμαστε «ευχάριστοι τοις πάσι» (Κολασ. γ' 15), είμαστε φιλόθεοι και φιλόανθρωποι, εμπνέουμε τους γύρω μας με το σταυροαναστάσιμο ήθος μας, δημιουργούμε έναν επίγειο παράδεισο στο περιβάλλον μας με την αγάπη και το παράδειγμά μας, προβάλλουμε το Ορθόδοξο φρόνημά μας με παρρησία και αγωνιζόμαστε «κόντρα στο ρεύμα» κατά της ενορχηστρωμένης πολεμικής της αποδομήσεως των Ελληνορθοδόξων θεμελίων του έθνους μας.

Επειδή κανείς, αδελφοί μου, δεν μπήκε στον Παράδεισο χωρίς αγόγγυστα να σηκώσει τον προσωπικό του σταυρό, ας μην δυσανασχετούμε για το σταυρό μας, για τον οποιονδήποτε σταυρό μας. Να είμαστε και να παραμείνουμε σταυροφόροι μέχρι τέλους, γνωρίζοντας ότι έχουμε ευσυμπάθητο Κυρηναίο, τον ίδιο τον Κύριο μας, ο οποίος μας έδωσε το σταυρό λέγοντας μας «*Ο γαρ ζυγός μου χρηστός και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν*» *Ματθ. ια' 30*) και μας βοηθά να τον σηκώσουμε λέγοντάς μας «*Χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν*» (Ιωάν. ιε' 5). Η δύναμη του Σταυρού είναι ανυπέρβλητη, είναι η δύναμη του εσταυρωμένου, η δύναμη της επιτυχίας, η δύναμη και το σύμβολο της νίκης μας εναντίον των δυνάμεων του σκότους, αυτών που και ως πρόσωπα και ως κοινωνία και ως έθνος θέλουν να μας ρίψουν στο χάος της καταστροφής μέσα από την αναζήτηση της ασταύρωτης ζωής.